

LA CAMPANA DE GRACIA.

!!!TOTS SOM GERMANS!!!

Oprobi etern per los que en plé sigle XIX. se atreveixen á defensar la esclavitut.

SI J' ÉTAIS ROI!...

Figuréuvos per un moment que jo soch rey. Aixó 'us semblará estrany; pero no 'u es gota, perque, per més que siga republicá, jo podria continuar sentho de cor, y cobrant los trenta milions. ¿Que no som á Espanya per ventura?...

Figuréuvos donchs per un moment que jo soch rey, perfectament elegit per 191 pares de la patria. Figuréuvos que ningú del mon pot empetar-me la basa. Caramba. ¿Qui hi hauria al mon que com jo tingués 191 pares?...

Figuréuvos que á pesar de lo que m' han dit sobre l' estat del país, cap á Espanya falta gent... perque per ser rey com los que corran hauria de ser estranger.

Figuréuvos que al entrar á Madrid hi ha néu y fá un fret que pela, y que á pesar de la néu tinch de fer los saludos á la gent, que després de la Revolució de Setembre 'm mira com un animal raro.

Figuréuvos que m' assech al trono fent un estornut, presagi de malalties mes terribles, estornut fill del costipat que m' hauria agafat en ma entrada triunfal.

Figuréuvos que jo no conech á ningú, y que naturalment pera veure qui mes me convé, tinch de tastarlos á tots.

Figuréuvos que ja empunyo la má de morté en forma de cetro, y que ja obro cada dia un porta-monedas en lo qual hi embutxaco 4000 drets per cada eixida de sol.

Figuréuvos que mentres estich tranquilament gosant una vida poltrona, y tot justament quan ja casi no 'm sé avenir de que en plé sigle del vapor y del telégrafo puga haverhi aquestas gangas, me vé 'l ministeri y 'm diu que está en crísis, y que ell no pot continuar gobernant.

Figuréuvos que sense darme aixó molta pena n' elegeixo un altre, y que poch temps després me vé ab la mateixa candonga.

Figuréuvos que n' elegeixo un altre, y un altre al darrera, y encare un altre, y que tot aixó ho assahono ab lo us corresponent de las régias prerrogativas, disolvent Corts y convocantne de novias, y disolventne de novias, y convocantne d' altres mes novias encare.

Figuréuvos que un dia busco á n' aquells 191 que m' elegiren, y que á la major part los veig que 'm fan la guerra.

Figuréuvos que encare tinch confiança en lo país y que faig un viatjet, que nedo per fer-me simpátich, y que per tot arréu no recullo mes que indiferencia.

Figuréuvos que en plé istiu comenso á tenir esgarrifansas de fret.

Figuréuvos que un dia 'm portan un plech de periódichs sérios y satírichs, satírichs tots quan de mí s' ocupan, y que lluny de cremarme, m' ho prenh á broma, congratulant-me de posar de bon humor als espanyols.

Figuréuvos que, disoltas unas Corts, ne convoco unas de novias.

Figuréuvos que un tal Sagasta es qui maneja las castanyas, y que jo veig ab satisfacció que 'l país respon á sos esforços donantli una forta majoria, ab la que constitueix las Corts.

Figuréuvos que arriba fins á mas régias orelles que per guanyar, hasta ha ressucitat als morts, y que jo, veyentlo poderós pera fer miracles d' aquesta naturalesa, arribo á concebir l' idea de conservar-lo á mon costat, perque 'm ressuciti á mí 'l dia que 'm siga necessari.

Figuréuvos que un' altra pandilla que 's diuhen, qualsevol cosa, radicals per exemple, se 'm reuneixen y cada dia 'm mouhen un escándol. Figuréuvos que diuhen que volan fer fumigacions á casa mèva, que es lo mateix que si diguessen que tractan de tréure 'm á fum de sabatots. Figuréuvos que jo sento 'l ronch dels seus budells, barrejat ab lo ronch de la ràbia.

Figuréuvos que á n' aquest entremitj, se descubreix que 'l capítost del meu ministeri ha transferit dos milions de las caixas de Ultramar.

Figuréuvos que 'l disgust es general. Un general mes que se m' ha pronunciat.

Figuréuvos que jo, partidari del principi homeopátich—*similia similibus curantur*.—tracto de curar aquest general disgust ab un altre general, en Serrano per exemple, després de haber donat un paperet al transferidor.

Figuréuvos que aquest general acaba de firmar un conveni ab los carlins, en lo qual se 'ls tractava millor de lo que á mi generalment se 'm tracta.

Figuréuvos que 'l general disgust ja pren l' últim entorxat, y que jo comenso á veure pampallugas, quan l' altre general, en Serrano, 'm demana la suspensió de garantías pera assegurar-me 'l trono.

Figuréuvos que las pampallugas que veyan pren forma, y se 'm tornan clara y distinta la sombra de Maximiliá de Méjich.

Figuréuvos que prenh la determinació de donar un altre paperet al general Serrano, paperet que es una especie de purgant que dilueix los obstacles del ventrell polítich, y entre aquestos obstacles s' hi contan las Corts dels Llatzers.

Figuréuvos que llavors comenso jo á marejarme, y no sabent per quin mar navego; crido al meu costat als que ja tenian preparadas las fumigacions per tréure'm de casa.

Figuréuvos que pujar ells y ferse 'm d' alló mes amichs sigué tot hu. Figuréuvos que sigué tot hu ferse 'm amichs y olvidar las promesas que al país tenian fetas. Figuréuvos que també fou tot hu olvidar aquestas promesas y convertir á la Espanya ab una galleda desgabellada.

Figuréuvos que las Corts convocadas pèls radicals quatre mesos després de las sagastinas, donan una majoria inmensa en favor d' ells y casi ni un sol diputat en favor dels últims.

Figuréuvos que llavors jo 'm faig aquesta reflexió:—¿Es l' Espanya radical?..—No que fa quatre mesos que perderen.—¿Es sagastina?—No que avuy han perdut.—¿Qu' es donchs l' Espanya?—Y naturalment jo penso:—¿Qu' es estrany que 'ls federals sigan sempre ls mateixos poch mes ó menos?...

Figuréuvos que 'l cap comensa á anarseme 'n, que m' aturrullo, que fins estich malalt: que, fins com si no fos home com qualsevol altre, lo veynat comensa á mormurar sobre si vaig ó si no vaig dret.

Figuréuvos qu' en tant los dinástichs de ahir se 'm fan alfonsins, y 'ls dinástichs d' avuy se 'm prevenen pèl cas que 'ls dongui també algun dia 'l purgant corresponent.

Figuréuvos que l' una meytat del país se 'm subleva, y l' altre meytat calla: figuréuvos que encare que cobri quatre mil drets, no puch fer bonas digestions: figuréuvos que sempre 'm sembla que sento tiros: figuréuvos que á las nits no dormo, y que si dormo tinch sómnis que 'm fan erissar los cabells: figuréuvos que un dia 'm sembla que m' ofego en una bassa de oli, y que mitj mort sento als que 'm feyan mes la gara-gara esclamar plens de alegría:—Ja ha begut oli, ja ha begut oli!..

Y figuréuvos finalment que al despertarme, considerant que si m' en vaig se queda tot com una bassa d' oli, agafo los trastets, prenh un billet de primera y 'm dispo á martxar cap á casa.

Ja 'm sembla que llavors volan detenirme y que jo 'ls dich:—Ja veureu: si voleu divertirvos comj réuse un mico. Y si no teniu quartos per compráuse 'l, aquí 'us lo dono.

¿No es veritat, senyors, que obraria molt santament?

¡Ay ab quin gust que martxaria!

Ningú ho diria pero es veritat.

En Barcelona, en la democrática Barcelona hi ha *negreros*. Hi ha partidaris de la esclavitut. Hi ha sers tant baixos, que aixecan lo gallo, quan se tracta d' abolir la inhumana institució, y fins responen á garrotadas als que en us del seu dret cridan:—«¡Abaja la esclavitut!»

Aixó passá 'l dijous últim en lo saló de la

Llotje, en plena hora de *bolsa*. Alguns miserables que blasonan de cristians, y que haurian fet suar al mateix Jesucrist en un ingeni, si Jesucrist hagués sigut negre, aixecaren la má contra dos de nostres correligionaris, que al veure que convertian en club, lo temple de la contractació, donaren un crit d' «¡abajo la esclavitut!»

Por supuesto que aquets miserables son gent d' ordre y creuhen al Govern, quan los governs tiranisan al poble; pero contra d' ell se rebelan y cometen actes semblants als que en la seva imaginació estraviada atribueixen als demagogos més desenfrenats, quan hi ha un govern que 's proposa realisar alguna reforma democrática, digne y humanitaria.

¡Pobre gent! ¡Que endarrera s' han quedat! Avuy aquellas masses inconcients, que no podian practicar la democrácia 'ls podan dar lliçons de tolerancia, de dignitat, de sensatés y d' ordre ¡Pobre gent! Per mica que aixó duri, arribarém á veure que hasta 'ls negres mateixos arribarán á instruirlos!

Després dels fets de la Llotja, los caníbals anáren á cal Gobernador á protestar contra las reformas lliberals d' Ultramar.

Inmediatament y com ferits per la vergonya, alguns republicans improvisaren una contra-manifestació. Lo gobernador escoltá de llabis de sos delegats lo gust ab que veyan las reformas, y la satisfacció que tindrian, si encare fossen mes radicals.

Aquesta manifestació improvisada, fou lo prelude de la que 's celebrará demá diumenge.

Demá diumenge se celebra en esta Ciutat una gran manifestació en favor de las reformas de Puerto-Rico.

Tots los partidaris de la democrácia deuen anarhi.

Tots los que creuhen que únicament per medi de la llibertat podan ja salvarse nostres colonias, deuen anarhi.

Tots los que son enemichs de l' esclavitut, deuen anarhi.

Tots los que odian als qui 's valen de tots los medis pera continuar engreixantse ab la sanch dels pobres negres, deuen anarhi.

Tots los cors generosos que vulgan per las Antillas iguals lleys que per Espanya, fent que acabi pera sempre la mes odiosa de las dominacions, deuen anarhi.

Tots los que s' estiman mes la humanitat que 'l café y que 'l cacao, deuen anarhi.

Tots los que no vulgan que are ni may los poseedors de capitals adquirits Déu sabrá com, siguin los poseedors també de la nostra honra y de nostra dignitat, deuen anarhi.

Deuen anarhi, en fi tots los homes entusiastas, patriotas y desinteressats.

Y deuen anarhi per desfer ab sa presencia las indignes cábalas dels *negreros*, los quals han dit ja que Catalunya es contraria á las reformas projectadas y que van prompte á plantejarse. Y deuen anarhi pera probar absa presencia com aquí s' estima la llibertat, com aquí s' odian las tiranías, com aquí s' enten la democrácia.

Los dipulats de la minoria republicana, tots ells son partidaris de las reformas. ¡Qui deixés de serho, deixaria de ser republica!

¡A la manifestació, republicans, á la manifestació lliberals!

BATALLADAS.

En Martos ha fet Marqués á un taberné.

—¿Y aixó t' agrada?—Aixó sí.

En Martos tot ho calcula:

Nobles hi hagut fins aquí....

—Sanch blava per ells circula....

—Donchs desd' are basta 'l ví.

L' Iberia quan los seus companys se retiraren del Congrés, escrigué un article, titolat: *No hacemos falta*.

Es una de las pocas vegadas que 'l poble espanyol, l' hi donará la rahó.

Segons la *Correspondencia* lo govern tracta de vendre's los objectes confiscats als insurrectes cubans, que pugan deteriorarse.

Entre aquets objectes hi figuran los negres.

¡Aquets si que son punts negres, Senyor Zorrilla!

¡Aquets si que son negres crims!

Diu un periódich de Madrid:

«Las senyoras que varen assistir á la sessió del 6, felicitaron segons se diu als diputats conservadors, per la seva actitud.

«¡Ay bonas senyoras!

«Sempre, sempre están al costat de la desgracia.»

Cóntra 's de un malalt, que 'l metje 'l visita. Després d' examinarlo detingudament, esclamá:

—Bah: los síntomas han desaparecut. Aixó no ha sigut res. Procura tranquilisarse... Y vaja, ja se 'n pot anar á passeig!..

* * *

Cóntra 's de un poble que al saber que un malalt ja se 'n pot anar á passeig, y no hi vá, 's proposa enviarli si 's plau per forsa, perquè 'ls pobles serán demagogos; pero la veritat es que s' interessan sempre per la salut de certa gent.

Diuen que en Balaguer está designat pera escriure l' Historia de la retirada dels conservadors del Congrés.

Creyém que haurá de reprimir moltes vegadas l' ardor del seu istil, y esclamar com en los temps en que feya comedias.

—«Callad corazon, callad.»

Hasta de vos tractaba ó 'n al seu cor l' home de las plomas de gazela.

Un tipo que hi havia l' altre dia en lo Liceo, vá cridar molt l' atenció del públich.

Estava arraulit sota de l' orga, duya una capa, ab lo coll dret. Portava perruca y barba postissa.

Uns deyan si era en Castells, altres si podria ser en Saballs, altres en Guiu.

Ell, al veure's objecte de la mormuració general, escapá, y cap al carrer de Paradís falta gent: vá tancar á casa de un canonje.

¿Era aquest algun dels sants misteris de la religió católico-carlista?...

—En que se semblan los carlins á moltes pessetas falsas?

—En que corran.

Lo govern amadeista ha fet las quintas.

Al govern amadeista se deu lo increment que han prés las partidas carlistas.

Preguntém nosaltres:

¿Quantas desgracias personals han ocasionat los trastorns que hi ha hagut en la Península?

¿Quant l' hi costa al govern amadeista lo moviment de tropas, la conducció de municions y totas las demés necessitats imprescindibles de la guerra?...

¿A quan pujan los desperfectes ocasionats en los ferro-carrils, telégrafos y demés?...

¿En quan pot calcularse l' import de las contribucions recaudadas pels carlins?...

Y finalment ¿a quan ascendeixen los perjudicis que l' agricultura, l' industria, 'l comerç y 'l treball han sufert en las actuals circumstancias?...

Tirin llarch los nostres lectors, y veurán que 'ls quatre mil duros diaris, es lo menos que 'ls pobles pagan als reys.

En Sevilla s' han separat varios sargentos del batalló de San Quintí, per créure 'ls complicats en alguna conspiració política.

Es á dir los sargentos de San Quintí, tractavan d' honrar lo nom del regiment, armant-ne una de San Quintí.

Los conservadors alsan lo coure contra 'l govern radical, porque tracta de plantejar reformas á Ultramar.

La minoría republicana en la qüestió de reformas apoya al govern radical.

Nosaltres creyém qu' es una de las pocas cosas ben fetas que durá á terme l' actual govern.

Los carlins sembla que han mirat de fer alzar los somatents contra las tropas.

Los somatents deurian aixecarse; pero deurian aixecarse contr' aquestas partidas de bandolers, que ja fá nou mesos, que sense esperansa de triunfo, ni cap probabilitat d' obtenirlo roban, assessinan, interceptan las comunicacions, paralisan lo treball y sembran la miseria per tot arréu ahont passan.

Contra aquest partit agonitzant, contra aquest partit que en sa agonía busca víctimas y sanch y desgracias deurian aixecarse 'ls somatents com un sol home, ja que l' apatía en aquestos cassos es una verdadera protecció, que als lliberals de cor nos indigna, tant més quan nosaltres que ho fariam, nos veyém desarmats pera retxassar als enemichs de nostra idea, indignes del sigle en que vivím.

Diálech entre tres amichs:

—Deya 'l primer: L' altre dia me podia haver esguerrat, pero no fou res, vaig caurer d' un replá á l' altre de la escala.

—Contesta l' segon: Jo vaig caure en una baixesa que podia haverla pagada cara, pero 'm vaig corretgir y tot quedá olvidat.

—Lo tercer fent un gran suspir: Jo he estat mes desgraciat que vosaltres, vaig caurer soldat y may mes he pogut corretgirme la coixera que m' ocasioná una bala de fusell.

Per quedar airós en una tau'a de cumpliment, es necessari que al que convida no li faltin bons principis.

Ja deuen saber la gran serracina que hi ha hagut á Madrid.

Jo 'u crech, borrarangos! Tiros, crits, corridas, molt canguelo, tretze morts, alguns ferits y mes de 112 presos.

Uns diuen que si 'ls amotinats eran federales, altres que si eran conservadors, altres que si eran pagats pels negreros, altres que si havian cobrat dels carlins.

Jo francament, crech que 'l govern tant sols pél gustasso de poder posar á la Gaceta—«En la Península reina completa tranquilidad»—es capás de qualsevol cosa.—

—¿Qui es aquest Anton Martí de Madrid, que sempre que hi ha gresca, se 'n parla, deya un conservador

—Martí... Martí... responia un altre. Déu ser algun parent del Noy de la Barraqueta.

Lo dia 6 del present en que hi hagué á Madrid aquell célebre escándol, del qual resultá que 'ls conservadors se retiressin de las Corts, era el dia de San Nicolau.

D. Nicolau María Rivero, es home que no deixa passar festivitat, sense celebrarla.

¡M' hi fet un panxó de riure! De debó.

En un periódich monárquich hi llegit una nota, detallada de la mida d' alguns reys y emperadors, y al arribar al de Prussia, deya:

—L' emperador de Prussia té cinch péus y pico!...

Un home ab cinch péus y ab pico...

A dos quartos l' entrada, senyors: á dos quartos.

Y diu en Zorrilla:

—Jo estich al abrigh de l' huracá revolucionari que 's deixa sentir per tot Espanya.

¡Pobre Zorrilla! Se 'm figura aquell home que nú de pel a pel, s' embolicá ab una xarxa de pescar. Treient lo dit per una de las mallas, esclamava:—Mare de Déu, quin fret que fá aqui á fora!...

Deya un casat:

—¡Ay! Quan jo 'm vaig casar estimava molt á la méva dona. L' estimava de tal manera que me l' hauria menjada; pero are...

—Qué, are?..

—Are l' únich que sento, y ho dich ab tot lo cor, es no haverho fet

Vaja que 'l *Cohete* de Madrid, periódich que dirigeix nostre amich en Roberto Robert, te xispa.

D' ella son aquests sueltos:

—Con que 'l Duch de Montpensier diu que no vol ser francés?

Home... precisament lo mateix que la Verje del Pilar.

Sols que aquesta 's contentava ab ser capitana...

Jerez ha enviat al Papa á la vora de dos cents mil rals.

A propósit: per falta de recursos tindrà de tancar-se l' assilo de pobres, de Jerez.

Pero no per aixó deixarà de cumplir-se la profecia. Seguirá haventhi pobres.

Un dels que votaren á D. Amadeo per rey ha dit qu' está arrepentit d' aquell vot.

¡Mirin vostés! D' arrepentits tots n' están; pero 'l cas es com lo d' aquell que atravessá á un altre de una estocada, y luego mirantli la cara á la llum de un fanal, l' hi digué:

—¡Caramba! M' hi equivocat. Dispensi senyor cadáver!

En una cerveseria.

Modo de conqixe y distingir á un espanyol, á un francés, á un inglés, á un alemany y á un rus.

Cau una mosca á la cervesa de cad' un.

L' espanyol llensa la cervesa ab la mosca.

Lo francés demana una cullereta per treure-la y 's béu la cervesa.

L' inglés la tréu ab los dits y fa lo mateix.

L' alemany se béu cervesa y mosca al mateix temps.

Y 'l rus, treu la mosca, la mastega y 's beu al derrera la cervesa.

Res hi ha hagut mes bonich aquests dias que 'ls títols dels articles que publicavan los periódichs monárquichs de Madrid:

«Un escándol mes, La patuleya, Los transferidors, La canalla, Siempre perfits y desleals, A la picota,» y altres pél mateix istil omplian los capitells de las columnas de dits periódichs.

¡Si arriban á passar los carros de las escombrarias, quina ganga!...

La *Gaceta* no hi ha dia que no publiqui fornadas enteras de títols de noblesa, concedits á radicals de baixa estofa.

Aixó no es estrany; ja sabia tothom que 'l partit radical era potser lo partit menos noble.

Dugas noticias bonas:

Lo govern tracta de suprimir lo presiri de Cervera.

Lo Congrès ha prés en consideració una proposició que augmenta en un ralet diari lo sou dels guardia-civils.

¡Que tranquils poden estar desd' are certa gent, sabentne que 'ls presiris casi tots son abolits, y que la guardia-civil agrañida farà 'ls ulls grossos!

EPÍGRAMA.

—Vinch senyora á demanarli á la filla de vosté.

—¿A demanarme la filla?..

¿S' ha begut l' enteniment?

Jo de fillas no 'n regalo

Ni may ne regalaré.

—Si per cas no vol donármela me la deixa: no hi fa res.

¡Qui pogués ser Papa! Vaja hi ha gent que tenen unas gangas!...

Y lo mes raro es que es vritat alló que diuhen de que Déu dona sempre fabas á qui no te caixals.

Figúrintse si no hi ha motiu per dir aixó y molt mes, quan se lleigeixen noticias com las següents:

«Lo dia de la Concepció s' entregaren al Papa 70 000 escuts y un álbun que contenía 20,000 firmas. La comissió encarregada de fer la entrega la componian senyoras de totas las nacions.»

Fins devía baverhi russas, patagonas y del Turkestan!

Vaja hasta per capritxo 's podria ser Papa.

Diu qu' entre las firmas que hi havia al álbun citat, hi figuraban la dels prínceps francesos destronats y las dels alemanys sense trono.

Ja es cosa sabuda que las euras s' enfilan sempre per las parets escardadas.

Deya un aficionat á fer combinacions de llettras.

Arribará un temps en que la paraula *rey* se llegirá al revés, precedintla de una A que recordi á Amadeo.

Llavors se dirá:—*Ayer*.

L' insurrecció de Cuba, digué l' altre dia en Ruiz Zorrilla 's vencerá, no ab la forsa de las armas, sino ab la forsa de la idea.

—¿Y donchs, perquè hi envia 12 mil homes? l' hi preguntá 'l director de un periódich de Madrid.

Encare com no vá respondre que 'ls hi enviava porque anessin á fer la propaganda.

Nosaltres creyem que efectivament la forsa de la idea y no la de las armas acabarà abia insurrecció de Cuba; pero may ab la forsa de la idea radical, sino de la idea republicana-federalista.

Passa una senyora pél carrer.

Un jove que per véurela millor, se l' hi acostava molt, l' hi trepitja 'l vestit, que arrossega al menos quatre pams.

—Vosté, dispensi, senyora, esclama.—Sento moltíssim...

Y aquí la senyora no 'l deixa continuar.

—Vosté es un bestia, l' hi diu tant sols.

—Ja veurá entenémnos, respon lo jove. La bestia en tot cas es vosté, vosté que du cua, y quant l' hi trepitjan, dona mostras de sentir-se 'n.

¿Que no 'u saben? al últim los radicals s' han decidit á abolir las quintas.

No: d' aquí en avant ja no hi haurá quintas.

Aixís al menos ho disposa una lley llegada ultimament en el Congrès.

Y que no son *bolados*! Are no hi haurá quintas; pero tothom será soldat arribant als vint anys.

Aixó 'm recorda un cuento.

Una vegada hi havia un que s' anunciá com á poseedor de un remey pera no tenir panallons.

Lo remey consistia en tallarse las mans y 'ls peus.

Los radicals calculan molt.

Rumors d' aquest' última senmana.

—Que no 'u sabs? Tot se n' anat á cas 'n Pistrans. D. Amadeo ha tocat pirandó. S' ha constituít un govern *provisional* alfonsí...

—¿*Provisional* dius?... ¡Y alfonsí! Donchs digas que 'ns provehirá, si es *provisional*.

—Si: 'ns *provehirá* de garrotadas.

AL BATLLE DE... X.

ELECCIONS Á LA MODA.

Després de la mala *sórt*, que la quinta á tots nos *du*:

perque 'l Batlle s' ha fet *dur* de reformas, fent lo *sórt*,

Ja que tinch de ser *l' agent*, si la concurrencia m' *ou*,

contaré 'l fet qu' ara *mou* tanta fresa entre *la gent*

Ara aquí ja estém de *vots*; mes no 's pot anar pél *dret*,

perque diu que tort ó *dret*, guanyarán los seus *devots*.

Quatre plagas á la *porta* vos impedirán lo *pas*,

y 'l que hi va no hi entra *pas*, sino 'ls diu lo *vot* que *porta*.

Y; xiton!... qu' un *en fa dos*.

No es que portin cap *punyal*, mes están ab lo *puny alt*,

contra 'l que siga *enfadós*.

Are-us diré com m' *ha anat*:

—¿Cap ahont va vosté?—m' han *dit*,

—Cap á dins.—Y un ab lo *dit*

que fes alto m' *ha manat*.

—¿Que no 's pot entrar?—¿Que *diu*?

—Porto 'l *vot*.—Veyam.—No *vuy*.—

—Donchs no hi entraré de *vuy*.—

M' ha respost ab un *tó du*.

—¿Si qu' es bona! ¡cosa *dura*!—

deya jo mes mort que *viu*.

—¿Quinas cosas veu qui *viu*!—

La sorpresa encare 'm *dura*.

Dich al Batlle com m' *ha anat*;

y ell me diu rich que no *rich*:

torni allá, que 'l pobre y *rich*

libres son. Jo hu he *manat*.

Torno y dich que m' han de *rébre*,

que 'l *vot* diu qu' es *voluntari*:

y un me diu:—¿Que *vol untarhi*?—

Torni-se 'n si no vol *rébre*.

Me 'n vaig al Café tot *fér*,

y entre mitj de vuit ó *nou*

Veig al Batlle, y dich de *nou*

—no hi he entrat; ¿que s' ha de *fér*?—

Queda mut, y 'ls altres *quiets*,

fa l' *ullet*, y un diu:—¿Ja *va!*...

Crit que diu: «tot es en *va*;

ara 's veu bé tu qui *ets*.»

A las horas faig un *bó*,

y me 'n torno cap á *casa*,

tot dihent, serás mes qu' *ase*,

si are tornas á dar *vót*,

Deixat ja de *tont-rias*:

no 't figuis mes á aquell *cau*

qu' es molt brut, y aquell que hi *cau*

brut ne surt... y t' *untarias*.

Ja está dit lo fet que *passa*;

pero no estich mes *per vers*,

perque 'l mon es tant *pervers*,

que no 's pot dar una *passa*..

N. P.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR de la Campana.

Sr. D. B. Barcelona.—Vosté mereix lo títol de *xaradista*: las sévas obras agradarán sempre. Son ben combinadas é inginyosas. A vosté y als séus amichs, mil gracias.—Sr. D. L. S. y D. J. P. Molins de Rey. La séva solució es exacte.—Sr. D. J. B. P. Idem. Lo mateix.—Un *vigatá*. Barcelona. Idem.—Sr. D. E. B. Barcelona.—Las *x* radas que 'ns envia son bastant imperfectes; miri si pot arreglarlas.—Sr. D. M. F.—Idem. Sento no poder complaure 'l y deixar de complaure á la senyoreta que m' indica; pero ¿que hi farà?...—Sr. D. F. M. Idem. La solució está be: los versos necessitan una revisió ortopédica. ¿Que no véu que van bastant coixos?...—Sr. D. Faló. La séva *xarada* espera torn.—Sr. D. F. A. Idem. Algunas batalladas massa verdas, altres massa blancas, y altres ja veu que las aprofitém. La solució be.

Solució á la *xarada* del número anterior.

No hi faria tant la grilla lo govern (per no di 'l *caco*) si hagués de fumá l' *tabaco*, com naltres, de *la-ca-ti-lla*.

GUIARRAS.

XARADAS.

I.

Ma *prima* es lletra vocal ma *segona* ho es també, y lo tot cosa qu' es menja: sembla que m' esplico bé.

II

¿Que n' ets de guapo minyó quant te fas venir *tres*, *prima*! ¿Quina *prima* y *dos* mes caya, mes interessant, sublime!...

En la *dos* y *quatre* humana, ¡qu' es cas, *prima*, es impossible! no hi ha un hom' que, com tu exacte, sápigas fer la música.

Sabs tu quant, á *prima* y *quarta* de *quatre* y *dos* aquell dia, t' ho vas fer venir soptat, sens que á ningú ho advertisses?

¿Quina gresca Fou un cas, com un *tres* després de *prima* jo tinguí á la *tres* y *quatre* de tancarme de tant riure.

Mes com ella el sé enganyada, llambrego que li *dos*, *prima*, crech per xó, que t' ha donat lo meu *tot*, y ho mereixias.

Bulldoch.

(Las soluciones en 'lo próximo número.)

Imp. de la V. y F. de Gaspar, Ataulfo, 14.

I. Lopez, editor.